

[Korsgaard.]

Konservative, som i mange Spørgsmaal maatte arbejde sammen. Venstre havde Regeringsmagten, og Venstre var indstillet paa, at Tjenestemandslønningerne skulde nedsættes betydeligt. Vi gav til Kende, at dette vilde vi ikke være med til, og som Følge heraf kunde Regeringen altsaa indse, at det vilde ikke være nemt at komme Vej frem. Og saa gjorde Regeringen det, at den henvendte sig til Organisationerne som et samlet Hele og indledede Forhandlinger med dem, og indenfor store Dele af disse Organisationer gik man med til de Forandringer af Tjenestemandsløven, som den Gang kom.

Nu er det underligt at se paa Tjenestemændenes Stilling her, for selv i denne Situation har man det Indtryk, at Tjenestemændene mener, at de med den nuværende Regering, specielt med Socialdemokratiet som førende i den Regering, er væsentligt bedre stillet, end hvis f. Eks. de Konservative fik afgørende Indflydelse paa deres Forhold. (Bjerring: Det er hørt). Ja, det er hørt, saadan mener de, men det kan aldeles ikke begrundes.

De Konservatives Stilling i 1927, hvor man bøjede sig for en Organisations Afgørelse, hvor de paagældende ikke i egen Interesse kunde ønske det ene eller det andet, er en Sag helt for sig, og de, der nu indenfor Tjenestemandskredse vil paastaa, at de ikke kunde stole paa de Konservative og derfor i 1927 gik med til det, de gik med til, fremsætter der en Paastand, der i hvert Fald er fuldkommen ubevelsig, fordi vi overhovedet ikke blev stillet overfor det Spørgsmaal, om vi vilde gaa med til Løn-nedsættelse eller ikke.

Men, som sagt, i 1927 havde vi det Standpunkt, som jeg har angivet, og som jeg mener var fuldt forsvarligt, og den Gang angreb altsaa den nuværende Minister Partiet og haanede det og udtalte, at man ikke kunde tro paa det, og stillede sit eget Parti op som det Parti, der siger, at naar Staten nu en Gang har antaget Folk, maa man ikke afskedige dem. Og hvad saa nu!

Man skulde dog tro, at Tjenestemændene maatte kunne faa Øjnene op og se, at det, som Socialdemokratiet vil foregøgle dem, kun er noget, de holder, saa længe de er i Opposition. Men vi fra konservativ Side har netop vist, at ogsaa naar vi staar som et Led af Regeringsmagten, værner vi de paagældende; og de Konservative har gennem alle deres Gerninger vist, at det, man her gør, nemlig at pille en lille Flok af Mennesker ud og sige: i

denne Situation skal I bære det hele, og alle andre, som rent tilfældigt ikke er i en Etat, som er stillet akkurat lige saadan, skal bevare deres Stilling fuldkommen uændret — det er en af den Slags Ting, vi fra konservativ Side misbilliger og maa karakterisere som højest uheldigt.

Og de Tjenestemænd, som i Dag slipper, kan jo være sikre paa, at hvis de ikke passer paa i en Situation som denne, hvor det vel ikke gaar ud over dem direkte, men hvor det gaar ud over en Del andre, vil det overmaade nemt blive til, at der kommer en Situation, hvor det bliver de paagældende selv, der maa bære Tabet og ikke de andre. Jeg maa hævde, at det, man her gør fra Regeringens Side, i Virkeligheden er at radbrække den bestaaende Lov, Tjenestemandsløven altsaa, og administrativt nedsætte Aldersgrænsen til 65 Aar. Og naar det, der her foregaar, kan tolereres, hvem skulde saa kunne forhindre, at man gør noget lignende overfor en hvilken som helst anden Etat?

Afskedigelserne er jo sket, bl. a. paa Baggrund af, at man mener, der er for mange Folk. Ved en anden Lejlighed kunde man begrunde Afskedigelserne med, at man ikke mener, at de 65-aarige er egnede til Arbejdet. Der er desværre, som bekendt, Mennesker nok udenfor Etaterne, der hellere end gerne vil ind, og saa kunde man jo ved at faa de yngre ind faa bedre Arbejdskraft. Men hvad bliver der saa i Virkeligheden tilbage af Tjenestemandsløven paa det Punkt?

At man nu er standset ved 65, er for saa vidt en Tilfældighed. Man kunde akkurat lige saa godt være gaaet ned til 60. Og dette sker paa Baggrund af, at Ministeren ved, at der i Landstinget er principiel Modstand mod paa denne Maade at forandre Aldersgrænserne for Tjenestemændene.

Jeg maa altsaa hævde, at det, der her er sket, kan faa meget vidtrækkende Konsekvenser. Jeg maa hævde, at det, der er sket, er en Voldshandling mod en Række af de Mennesker, som bliver afskediget, og som vilde kunne udfylde deres Gerning fuldt forsvarligt. Jeg maa altsaa i allerhøjeste Grad beklage det, der er sket. Det kan maaske holde for en eventuel Domsafgørelse, derom skal jeg ikke udtale mig, det er en Sag for sig.

Men naar disse Mennesker er blevet ramt saa haardt, som de er, gennem Ministerens Handling, er det naturligvis ikke min Hensigt at ramme dem yderligere ved i givet Fald at forhindre, at de faar disse